gni ei ñ erit finis. Si angelo ñ credis. ipsi saltē dño crede
dicem. tu dicis q̃ ego rex sū. Hunqd q̃ ipse ñ mentitus ē. q̃ re
gnare se dix. q̃ ñ regnaut interris. Quom sēptura solutur.
quę regnare eū diē. ⁊ regnare ñ astrunt. In abruptū disputa
tionis uenimus. heremus in uado. ⁊ q̃dā uentatis naufragio
fluctuamus. Ex eremus q̃ xpm. ipsū interrogem. ipse respon
deat. Interrogemus sēptas. inuenimus q̃ regnū dñi ñ ē de hoc
mundo. Ipse enī dix. Regnū meū ñ ē de hoc mundo. Qui di
cit ñ ēe de hoc mundo regnū suū. ostendit ēe sup mundū.
Ita ⁊ erat regnū ei. ⁊ ñ erat. Non erat in seclo. sup selm erat.
Erat enī regnū aliud ueri dī. qd solus xpe accepit. ⁊ erat
sem aliud dī qd in ęternū manet. de q̃ solus generatus ē xpe.
q̃ solus uerus filius dī. eius ⁊ solus nom accep. iuxta qd sēptū
ē. inuenī dī seruū meū. in oleo sco meo unxi eū. Qd ut
q; ñ de xpho dī s; de dno dici. pmissa declarant. Sēptū ē
enī. Posui adiutoriū sup potentē. ⁊ exaltaui electū de
ipso meo. Solus enī potens. solus electus ē xpe. Sed q̃ enī
manus in fide quā in generatione sem ē. Et ido apls. Si
enī q̃ ex fide fūt hi filii sunt abrahę. Illud q̃q; ñ ptermit
tendū putam. qd a dī tēpibus usq; ad iechoniā. hoc ē us
q; ad captiuitatē. cū. x. ⁊ vii. fuerunt reges iudeę. xiiii.
gnationes sēs mathes posuerit. ⁊ rursus a iechonia usq;
ad ioseph. cū uirtum gnationes. xii. eo putant. postea
xiiii. gnationes de sēptas ēe memorauerit. Sic enī habes.
Omis gnationes ab abraba usq; ad dī. gnationes. xiiii. ⁊ a
dī usq; ad transmigratione babylonis. gnationes xiiii. ⁊ a
transmigratione babylonis usq; ad xpm. gnationes xiiii.
Et pmū oportet agnoscere qd ante iā diximus. posse plu
res ēe successiones. pauciores gnationes. Possunt enī diui
us uiuere aliq ⁊ serius generare. aut certe penitus exor-

Licenza: CC-BY-NC – Einsiedeln, Stiftsbibliothek, Codex 166(413), p. 89 – Ambrosius ‹Mediolanensis›, Expositio Evangelii secundum Lucam (http://www.e-codices.ch/it/sbe/0166/89)